

การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความด้วยการจัดการเรียนการรู้
ด้วยกลวิธีการเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 *

THE DEVELOPMENT OF SUMMERY WRITING SKILLS BY USING
STORYLINE WRITING COMBIND WITH METACOGNITION TECHNIQUES
OF MATTHAYOM 1 STUDENTS

ศิริเพชร มีไชโย¹ และ อ้อมจจิต แป้นศรี²

Siriphet Meechaiyo¹ and Omthajit Pansri ²

¹⁻²สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

¹⁻²Thai language Major, Faculty of Education, Naresuan University, Thailand

Corresponding Author's Email: Siriphet.m1995@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ด้วยการจัดการเรียนการรู้ด้วยกลวิธีการเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนการรู้ ประชากร ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากกลุ่มหนองปลาไหลจำนวน 57 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองปลาไหล 15 คน โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) แบบทดสอบการเขียนย่อความ 4) แบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเชื่อมั่น ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และ ค่าสถิติที แบบไม่เป็นอิสระ

* Received 24 April 2024; Revised 5 May 2024; Accepted 23 June 2024

ผลการวิจัยพบว่า 1) การเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการเขียนแบบสตอรี่ไลน์ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน พบว่า นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยด้วยกลวิธีการเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชันสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 3) ความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์, เทคนิคเมตาคอกนิชัน, การเขียนย่อความ

Abstract

The aims of this research are 1) to compare the summary writing skills of Mathayom 1 students before and after learning by organizing learning using the storyline writing strategy. together with metacognition techniques 2) to compare brief writing skills of Mathayom 1 students who learned by using the story line writing strategy. combined with metacognition techniques with the criterion of 70 percent 3) To study the satisfaction of Mathayom 1 students with learning management. The population includes 57 Mathayom 1 students from the Nong Pla Lai group, a sample group. Including 15 Mathayom 1 students at Ban Nong Pla Lai School using purposive random sampling. Tools used: 1) Lesson plan 3) Brief writing test 4) Satisfaction assessment form Data were analyzed using average values. Standard deviation confidence value Difficulty value Discriminant power and statistical values non-independent

The results of the research found that 1) Comparison of brief writing skills of Mathayom 1 students before and after studying. By organizing learning using storyline writing strategies. Together with the metacognition technique, it was found that the students' scores after studying were significantly higher than before studying at the .05 level. 2) Results of comparing the writing skills of Mathayom 1 students who also studied. Strategies for writing story lines

combined with metacognition techniques Higher than the 70% threshold.
3) Overall satisfaction is at the highest level.

Keywords: Storyline, Metacognition Technique

บทนำ

วิชาภาษาไทย เป็นวิชาที่ต้องใช้ทักษะ ซึ่งผู้เรียนต้องได้การฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ และในการฝึกวิชาภาษาไทยต้องฝึกพร้อมกันทั้งสี่ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน กระทรวงศึกษาธิการ (2552 : 1) ได้กล่าวว่า ในบรรดาทักษะต่างๆ ทางภาษาไทย การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญมากในการสื่อสารเพราะการเขียนเป็นหลักฐานที่คงทนถาวรยิ่งกว่าทักษะอื่นๆ ในการนำเสนอข้อมูลความรู้ ความคิด และประสบการณ์ ของผู้ส่งสารสู่ผู้รับสาร ถ้าผู้ส่งสารบกพร่องด้านความรู้ ความคิดในการเขียน การถ่ายทอดสื่อสารก็บกพร่องด้วยคุณค่าตามไปด้วย ดังนั้น ผู้ส่งสารด้วยการเขียนจึงพึงตระหนักเสมอว่าผู้รับสารคือใคร รับสารแล้วจะเกิดผลอย่างไร ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะต้องฝึกทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้เกิดความชำนาญจนสามารถใช้สื่อสารให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียน (จิรวัดน์ เพชรรัตน์, 2560: 49-62) และในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้กำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ใน 5 สาระ คือ การอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด หลักการใช้ภาษาไทย วรรณคดีและวรรณกรรม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 2-3)

แต่เมื่อมองถึงการปฏิบัติจริงผู้วิจัยพบว่านักเรียนมีปัญหาในการเขียนความเรียงร้อยแก้วผิด คือนักเรียนเขียนเรียงเรียงเรื่องราว หรือข้อความที่ครูกำหนดให้ไม่ได้ ขาดรายละเอียดของเนื้อหาที่ชัดเจน ซึ่งการเก็บใจความสำคัญของเรื่องจากข้อความที่อ่านหรือฟังไม่ได้ จึงส่งผลกระทบต่อพัฒนาทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนให้เขียนย่อความได้ถูกต้อง สอดคล้องกับเสนีย์ วิลาวรรณ (2547: 188) ที่ได้กล่าวว่า ความสำคัญของการเขียนย่อความ คือ การให้สำคัญกับการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกัน สำหรับผู้ส่งสารในกรณีที่มีเวลาจำกัดหรือรีบด่วน ย่อมไม่อาจใช้ภาษาหรือข้อความที่ยืดยาวได้ จึงต้องสรุปเนื้อหาที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดได้ การฟังหรือการอ่านจึงจำเป็นต้องพิจารณาตัดส่วนที่เป็นพลความออกไป กลั่นกรองให้เหลือแต่ใจความสำคัญแล้วบันทึกไว้ แนวทางในการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการเขียนย่อความมีหลายวิธี เช่น การใช้วิธีสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การนำนวัตกรรมที่เหมาะสมมาใช้ เช่น

เทคนิคการสอน ชุดการสอน บทเรียนสำเร็จรูป ศูนย์การเรียนรู้ การใช้แบบฝึกหัด หรือ ประสบการณ์ที่น่าสนใจ เพื่อเป็นการกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจในการเรียน

ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาทฤษฎี แนวคิดของนักวิชาการทางการศึกษาต่างๆ เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว โดยคำนึงถึงความสามารถในการแก้ปัญหาเป็นหลัก พบว่า การจัดการเรียนรู้ ตามตามกลวิธีในการสอนคือ สตอรี่ไลน์ เป็นการเขียนที่มีการลำดับเหตุการณ์ และการกำหนด หัวข้อของเรื่องที่อ่าน ซึ่งสอดคล้องกับวัลย์ พานิช (2547: 36) ได้ให้แนวคิด สตอรี่ไลน์ มาจาก คำว่า Story และ Line ซึ่งหมายถึง เส้นทางของเรื่องหรือแนวของเรื่อง เป็นการดำเนินเรื่องที่ เรียงติดต่อกันเป็นลำดับจุดเส้นเชื่อมมีแก่นที่สำคัญด้วยการให้ประสบการณ์ต่างๆ แก่ผู้เรียน ซึ่ง เกิดจากการลงมือทำกิจกรรมจึงทำให้ความรู้หรือข้อมูลต่างๆ ที่เขาได้มีความหมายนั่นคือการให้ การศึกษา (Education) ได้บรรลุจุดประสงค์อีกส่วนหนึ่งก็คือผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาในชีวิตได้ หรือทำได้จริง ถ้านักเรียนรู้จักคิด รู้จักวิเคราะห์เชื่อว่าเมื่อเติบโตขึ้นก็จะรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล เผชิญกับปัญหาอุปสรรคต่างๆ ได้รู้จักแก้ปัญหาโดยใช้สมองมากกว่าอารมณ์ยังมีเทคนิคเมตา คอกนิชัน ซึ่งเป็นเทคนิคในการอ่านที่อยู่บนพื้นฐานความคิดตามความเข้าใจของนักเรียน ที่จะ ช่วยฝึกการอ่านเรื่องราวของนักเรียน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนสร้างความเข้าใจ ด้วยตนเอง เมตาคอกนิชัน (Metacognition) เป็นแนวคิดของนักจิตวิทยาพุทธิปัญญานิยมสม เจตน์ พันธุ์พรหม (2560: 35) ได้ให้ความสำคัญของเมตาคอกนิชัน ไว้ว่าเมตาคอกนิชันส่งผลต่อ พฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีเป็นสิ่งที่ช่วยให้แต่ละคนควบคุมกระบวนการทางปัญญาของตนเองใน การขับเคลื่อนพฤติกรรมเป้าหมายที่ตอบสนองต่อแรงจูงใจในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตน แล้วนำสาระสำคัญมาเรียบเรียงใหม่ให้สั้นด้วยภาษาที่กระชับ เข้าใจง่าย ได้ความถูกต้องและ ครบถ้วนสมบูรณ์มากหรือน้อยแล้วแต่ต้องการ

ด้วยเหตุดังกล่าวผู้วิจัยจึงตระหนักถึงสภาพปัญหาและเห็นความจำเป็นที่จะพัฒนา ทักษะการเขียนย่อความ ด้วยการจัดการเรียนการสอนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการ เขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน ซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะพัฒนา ความสามารถในการแก้ปัญหาทางการเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มาเป็น แนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญให้มี ประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับกลวิธีเมตาคอมนิชัน
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับกลวิธีเมตาคอมนิชันกับเกณฑ์ร้อยละ 70
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับกลวิธีเมตาคอมนิชัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดในการดำเนินงานดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 กลุ่มประชากร นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตอำเภอวังทรายพูน กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ได้แก่ โรงเรียนอนุบาลวังทรายพูน โรงเรียนเนินหัวโล้นหนองยางพิทยาคม โรงเรียนบ้านหนองพระ โรงเรียนบ้านหนองปลาไหล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิจิตร เขต 1 จำนวน 57 คน (อ้างอิงจาก กลุ่มบริหารงานบุคคล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิจิตร เขต 1 ข้อมูล ณ วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2566)

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองปลาไหล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิจิตร เขต 1 ซึ่งกำลังเรียน อยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 15 คน ได้มาโดยวิธีการแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โรงเรียนจากทั้งหมด 4 โรงเรียน

2. เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การสอนโดยใช้การเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอมนิชัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และพุทธศักราช 2560 รวมถึงแนวคิดและหลักการที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำแผน การจัดการเรียนรู้เพื่อนำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระและปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม พบว่ามีผลรวมการพิจารณาความเหมาะสมระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 และค่า ส่วนเบี่ยงเบนเท่ากับ 0.20

2.2 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแบบอัตนัยเรื่องการเขียนย่อความ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักการสร้างแบบทดสอบการเขียนย่อความและเกณฑ์การตรวจให้คะแนน การเขียนย่อความ เพื่อสร้างแบบทดสอบการเขียนย่อความก่อนและหลังเรียนแบบอัตนัย จากนั้นเสนอแบบทดสอบต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ และผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พบว่าแบบทดสอบการเขียนย่อความมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.80 – 1.00 ค่าดัชนีความยากง่าย 0.71 – 0.75 ค่าดัชนีอำนาจจำแนก 0 - 0.31 และค่าความเชื่อมั่นตามสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค 0.76

2.3 แบบประเมินความพึงพอใจ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสร้าง แบบประเมินความพึงพอใจ เพื่อนำมาสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน จากนั้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระและผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ผลการประเมินพบว่าแบบประเมินความพึงพอใจ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 สามารถนำไปใช้ได้ทุกข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็นขั้นตอนดังนี้

3.1 นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนแบบอัตนัยจำนวน 2 ข้อ โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง และครูแนะนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.2 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.3 นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนแบบอัตนัยจำนวน 2 ข้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง

3.4 ให้นักเรียนตอบแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.5 นำคะแนนที่ได้ไปแทนค่าสถิติ และทำการสรุปผลวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 เปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับกลวิธีเมตา

คอมนิชันโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent)

4.2 เปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับกลวิธีเมตาคอมนิชันกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม โดยใช้ t – test one samples

4.3 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนตามแบบประเมิน 5 ระดับ

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	\bar{D}	S.D. _D	t	Sig.
ก่อนเรียน	15	30	11.87	1.92	10.80	2.54	16.46*	0.000
หลังเรียน	15	30	22.67	2.38				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า การทดสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอมนิชัน เรื่องการเขียนย่อความ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.87 คะแนน และ 22.67 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ พบว่า คะแนนสอบหลังการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอมนิชัน เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน

คะแนน	n	คะแนนเต็ม	คะแนนเกณฑ์ร้อยละ 70	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
หลังเรียน	15	30	21	22.67	2.38	2.71	0.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 เทียบเท่ากับ 21 คะแนน ผลการทดสอบ พบว่า คะแนนการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 22.67 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 75.57 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์กับคะแนนการทดสอบของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ พบว่า คะแนนการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน

ตารางที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความพึงพอใจ
ด้านประโยชน์	4.65	0.35	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.65	0.30	มากที่สุด
ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้	4.61	0.43	มากที่สุด
ด้านบรรยากาศ	4.63	0.26	มาก
รวม	4.48	0.58	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนเรื่องตามจินตนาการในภาพรวม มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผล

1. ผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีการเขียนย่อความแบบสตอรีไลน์ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านมีผลรวมการพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 แผนอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบการเขียนย่อความแบบสตอรีไลน์ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ สารระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และกระบวนการวัดประเมินผลที่ดีโดยผ่านการแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในการแก้ไขให้ปรับปรุง ชั้นกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนให้มีความชัดเจนและสมบูรณ์ทำให้แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีความน่าสนใจ โดยการใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชันนำไปสู่การแก้ไขปัญหา ด้านครู ในการจัดการเรียนการสอนการเขียนย่อความทำให้ครูได้ใช้เทคนิควิธีการสอนที่จะสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน เรื่อง การเขียน ได้ผู้เรียนจึงเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเขียนและหลักการเขียนย่อความทำให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดการเขียนเรื่องออกมาอย่างเป็นรูปธรรมได้และสามารถพัฒนาทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพระมหาณัฐพงศ์ คำมี (2564) ได้ศึกษา เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความโดยใช้นิทานธรรมบท เสริมด้วยเทคนิคการสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบคะแนนการอ่านจับใจความก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้นิทานธรรมบท เสริมด้วยเทคนิคการสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยในการอ่านจับใจความของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความโดยใช้นิทานธรรมบท เสริมด้วยเทคนิคการสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.14 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.79 3) ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

โดยใช้นิทานธรรมบท เสริมด้วยเทคนิคการสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิรักษ์ บุญนะ (2565) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ด้วยการจัดการเรียนการสอนแบบประสบการณ์ร่วมกับเทคนิคการสร้างสร้งงานเขียนแบบสตอรี่ไลน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบประสบการณ์ร่วมกับเทคนิคการสร้างงานเขียนแบบสตอรี่ไลน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความเหมาะสม ระดับมาก 2) ผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) การพัฒนาทักษะการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์คะแนนการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 4) ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบประสบการณ์ร่วมกับเทคนิคการสร้างสร้งงานเขียนแบบสตอรี่ไลน์อยู่ในระดับ มากที่สุด

2. การเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความด้วยการจัดการการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการเขียนแบบ สตอรี่ไลน์ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานของงานวิจัยที่ตั้งไว้ทั้งนี้ เป็นเพราะว่า นักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้การเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ตามขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ ทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์จริงทั้งความรู้ การลงมือปฏิบัติ บรรยากาศ นำมาเขียนย่อความซึ่งร่วมกับการตั้งคำถามด้วยเทคนิคเมตาคอกนิชัน ได้เป็นอย่างดี นำไปสู่การแก้ปัญหา ด้านเนื้อหา เพราะถึงแม้เนื้อหาจะมีมาก เวลาในการเรียนมีอย่างจำกัด แต่เมื่อผู้เรียนมีแนวทางจากประสบการณ์และเขียนตามขั้นตอนตามเทคนิค สตอรี่ไลน์ ทำให้การเขียนเรื่องใช้เวลา น้อยลง ส่งผลให้นักเรียนเห็นว่าการเขียนย่อความเป็นเรื่องที่ไม่น่าเบื่ออีกต่อไปซึ่งสอดคล้อง งานวิจัยของสาวิตรี จิตบรรจง (2564) ได้ศึกษาเรื่อง เมตาคอกนิชันกับการสอนอ่านเชิง วิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า การนำเมตาคอกนิชันมาใช้ในการสอนอ่านเชิงวิเคราะห์ สามารถ แก้ปัญหาการอ่านและช่วยพัฒนาความสามารถใน การอ่านของผู้เรียนได้ เนื่องจากผู้เรียนจะ เกิดการตระหนักรู้ในตนเอง(Awareness) ตั้งแต่การวางแผนการอ่าน การเลือกวิธีการที่ เหมาะสมสำหรับตนเอง การตรวจสอบความเข้าใจในการอ่าน และประเมินผลการอ่านของ ตนเอง รวมทั้งสามารถปรับเปลี่ยนวิธีการอื่นๆ ไปใช้ในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

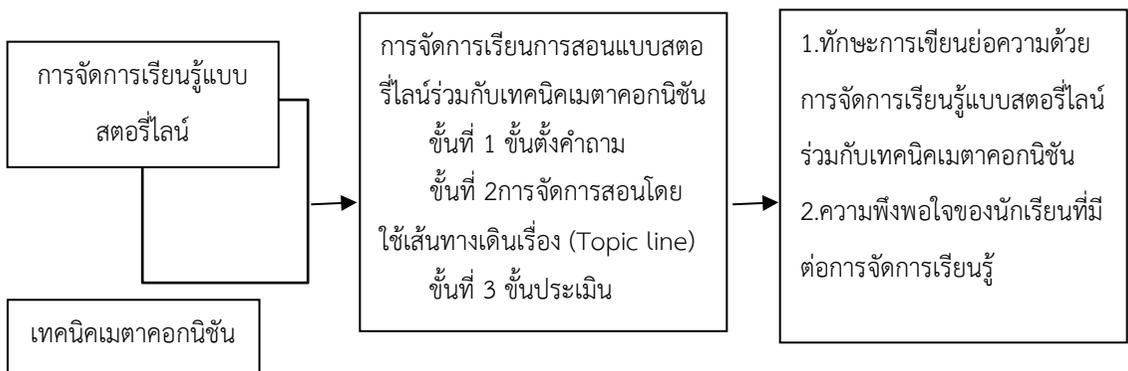
ดังนั้นผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญและฝึกให้ผู้เรียนได้พัฒนาเมตาคอกนิชันของตนเองอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยต้องคำนึงถึงพื้นฐานความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงเป็นประการแรกสำหรับการออกแบบการจัดการเรียนรู้ ถ้าผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาเมตาคอกนิชันอย่างต่อเนื่อง จะสามารถพัฒนาความสามารถในการคิดของผู้เรียนให้เป็นผู้คิดเป็น แก้ปัญหาเป็น รู้วิธีการเรียนรู้ และรู้จักการควบคุมการรู้คิดของตนเอง ซึ่งถือเป็นเป้าหมายในการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับบริบททางสังคมในปัจจุบัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวิจัยของรมณีไชยคำมิ่ง(2561) ได้ศึกษา เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบ Storyline ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบ Story line มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 85.06/86.19 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบ Storyline มีค่า 0.8086 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิด เป็นร้อยละ 80.

3) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดการการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการเขียนแบบสตอรี่ไลน์ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชันในการเขียนย่อความ ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการเขียนแบบสตอรี่ไลน์ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชันในการเขียนย่อความในภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนการพัฒนาทักษะการเขียนย่อความโดยใช้กลวิธีการเขียนแบบสตอรี่ไลน์ ร่วมกับเทคนิคเมตาคอกนิชัน ช่วยให้นักเรียนมีแนวทางในการเขียนย่อความ ให้นักเรียนมีประสบการณ์จริงในการลงมือปฏิบัติ และได้รับบรรยากาศที่แปลกใหม่ในการเรียน รวมถึงประเภทที่นักเรียนได้เขียนย่อความเป็นเรื่องนักเรียนประสบกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน โดยมีครูให้คำปรึกษาและกระตุ้นความคิดด้วยเทคนิคเมตาคอกนิชันในการทำกิจกรรม ส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจและเจตคติที่ดีต่อการเขียนย่อความ อีกทั้งยังช่วยพัฒนาทักษะการเขียนในด้านอื่นได้อีกด้วย และนักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในการเรียนรายวิชาอื่นได้ต่อไป สอดคล้องกับคำกล่าวของ ทักษพร แจ่มศรี (2564: 23) ได้กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนและผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันทางบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่นักเรียนได้ปฏิบัติ ทำให้นักเรียนได้รับการตอบสนองความต้องการ ด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดความสมบูรณ์ของการเรียนรู้นั้น คือ สิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความ

พึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับนักเรียน ได้แก่ ความแตกต่างของผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสภาพที่แท้จริงของนักเรียน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอุมาพร ปิ่นเนตร (2555: 107) ผลจากการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อวิธีสอนแบบ Storyline ผลการศึกษาพบว่า ภาพรวมเห็นด้วยในระดับมากโดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ ตามลำดับ ทั้งนี้เป็นเพราะผู้เรียนเห็นความสำคัญและตระหนักว่าวิธีการสอนแบบ Storyline นั้นเป็นวิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหา พัฒนาทักษะการคิดแก้ปัญหา กระตุ้นส่งเสริมให้ผู้เรียนติดตามบทเรียนอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนรู้สึกมีอิสระในการเรียนรู้อย่างมีความสุข โดยสังเกตจากร่วมมือของผู้เรียนกับผู้สอนในระหว่างเรียน ผู้เรียนมีความคิดเห็นด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้สูงที่สุด เพราะวิธีการสอนแบบ Storyline ช่วยพัฒนาทักษะการคิด การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ และรองลงมา คือแบบฝึกช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางการอ่านเพิ่มขึ้น อยู่ในระดับที่มาก

องค์ความรู้ใหม่

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแบบสตอรีไลน์ และเทคนิคเมตาคอกนิชันได้ทำการสังเคราะห์วิธีการจัดการเรียนรู้ อีกทั้งหลักการเขียนย่อความ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งแสดงได้ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ใหม่

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ คำนึงถึงหลักวิชาการ สอดคล้องกับบริบทและความสนใจของผู้เรียน มีจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ ที่เป็นระบบ ขั้นตอน ช่วยให้นักเรียนมีแนวทางในการเขียนย่อความ ให้นักเรียนมีประสบการณ์จริงในการลงมือปฏิบัติ และได้รับบรรยากาศที่แปลกใหม่ในการเรียน รวมถึงประเภทที่นักเรียนได้เขียนย่อความ เป็นเรื่องนักเรียนประสบกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน โดยมีครูให้คำปรึกษาและกระตุ้นความคิดด้วยเทคนิคเมตาคอกนิชันในการทำกิจกรรม ส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจ และเจตคติที่ดีต่อการเขียนย่อความ อีกทั้งยังช่วยพัฒนาทักษะการเขียนในด้านอื่นได้อีกด้วย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ประกอบด้วย

1.1 จากการทดลองพบว่า นักเรียนบางคนไม่ถนัดการทดสอบแบบอัตนัยมองว่าการเขียนเป็นเรื่องที่ยากครูผู้สอนควรอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนการทดสอบ เพื่อให้ผู้เรียนรู้เป้าหมายมีแนวทางใน การเขียนและมีทัศนคติที่ดีต่อการทำแบบทดสอบแบบอัตนัย

1.2 ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจกระบวนการสอนตามเทคนิคเมตาคอกนิชัน และทำความเข้าใจเนื้อหาของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ศึกษาคู่มือ เพื่อให้เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.3 ดังนั้นครูผู้สอนสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้และอาจนำไปใช้ประกอบการสอนปกติหรือใช้ในการสอนซ่อมเสริม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ประกอบด้วย

2.1 ควรมีการพัฒนาเนื้อหาบทเรียนและแบบฝึกหัดในรูปแบบของสื่อออนไลน์โดยใช้เทคโนโลยี เนื่องด้วยมีภาพประกอบสีสันสวยงามและมีเสียงประกอบการอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจและเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการวิจัยควบคู่กัน 2 กลุ่ม คือกลุ่มตัวอย่างการเรียนรู้การเขียนด้วยการสอนแบบสตอรี่ไลน์ส่วนอีกกลุ่มเรียนรู้การเขียนด้วยการใช้เทคนิคธรรมดาทั่วไป แล้วนำคะแนนความสามารถในการอ่านมาเปรียบเทียบว่ามีคะแนนแตกต่างกันหรือไม่

2.3 ควรนำวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ไปใช้ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบอื่น ๆ ที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น เช่น เทคนิคผังมโนทัศน์ เทคนิคบทบาทสมมติ เทคนิคร่วมมือ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2540). แนวทางการสอนที่เน้นกระบวนการ. กรุงเทพมหานคร: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กลุ่มบริหารงานวิชาการโรงเรียนหนองปลาไหล. (2565). รายงานผลการประเมินตนเองของสถานศึกษา (Self-Assessment Report : SAR). (พิมพ์ครั้งที่ 1). พิจิตร: โรงเรียนบ้านหนองปลาไหล.
- เกียรติวรรณ อมาตตยกุล(2541). เลี้ยงอย่างแชมป์. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ที.พี.พี. จำกัด.
- จิรภัทร์ ธิปัญญา (2563). ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวตามกลวิธีเมตาคอกนิชันเพื่อเสริมสร้างการรับรู้ความสามารถของตนเองและทักษะการตัดสินใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2559). 80 นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี : พี บาลานต์ดีไซด์แอนปรินต์ติ้ง.
- ชาติรี สำราญ. (2543). ครูรู้ได้อย่างไรว่าเด็กเกิดการเรียนรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสดศรีสฤษดิ์วงศ์.
- วลัย พาณิช. (2547). การสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์(Storyline). (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนันท์ สินธพานนท์, พองจันทร์ สุขยิ่ง, จินตนา วีระเกียรติสุนทร, พิวัสสา นภารัตน์. (2554). วิธีการสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด 9119 เทคนิกพริ้นต์ติ้ง.
- สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ. (2553). ม.ป.ป.สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. สาขาวิชาศิลปศาสตร์. การใช้ภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 11). สุโขทัย: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อภิรดี สาลิกา. (2555). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- เกวลี ผังดี และ พิมพร์ดา ครองยุติ. (2556). ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรของภาควิชาสถิติคณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ใน ปริญญาวิทยาสาสตรบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นภดล จันทรเพ็ญ. (2557). หลักการใช้ภาษาไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: เจเนซิสมีเดียคอม.
- พิชญา เจริญวนิช. (2560). ผลของการพัฒนาเมตาคอกนิชัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการประเมินแบบเจาะจาดำรง. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พระมหาณัฐพงศ์ คำมี. (2564). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความโดยใช้นิทานธรรมบทเสริมด้วยเทคนิคการสอนแบบ Storyline สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ใน การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยนเรศวร
- เพ็ญภา หนีโต (2563). ผลการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 5E ร่วมกับกลวิธีเมตาคอกนิชันต่อมโนทัศน์วิทยาศาสตร์เรื่องไฟฟ้ากระแสและเมตาคอกนิชันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมเจตน์ พันธุ์พรหม. (2560). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการสอนอ่านแบบเมตาคอกนิชันและการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. 5. ใน วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.